

ΒΡΑΔΙΑ΄ Ε'.

Περὶ τῆς ὅτι τὰ Αὐτοῦ οὐκ εἶναι τόσοι Ήλιοι, ἐξ ὃν ἔκαστος φωτίζει ἕνα κόσμον ἴδιαιτέρως.

Η Μαρκέζει ἀπὸ τὴν μεγάλην προνυμίαν ὅπερ ἔχει, αἰοδάνετο μίαν σωτῆν ἀνυπομονησίαν, ἕως ὃ νὰ μάθῃ τὶ μέλει νὰ ἀπογίνεται τὰ Αὐτοῦ οὐκ εἶναι τὰ Αὐτοῦ γε νὲ νὰ εἴναι καὶ αὐτὰ κατοικημένα καθὼς καὶ οἱ Πλανῆται; μὲ ἄπειρον δὲν νὲ νὰ εἴναι; ἐν συντόμῳ τί νὲ νὰ τὰ κάμωμεν; Ισως ἡ θέλετε τὸ ἐνυούση μόνη σας, ἂν ἔχετε μεγάλην ἔφεσιν, τὴν ἀπεκρίθην· ἐπιαδή καὶ τὰ Αὐτοῦ οὐκ εἶναι ἐνδέχεται νὰ ἀπέχει τὸ τῆς Γῆς ὄλιγότερον ἀπὸ ἀκοσιεπτὰ χιλιάδας ἑξακόσιαις ἑξῆντα φοραῖς τόσου, ὅ-

σον

σον εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς Ήλίας τῆς Γῆς ἀπόδισις, ἡ ὅποια ἀναμετρᾶται τριαντάτῳ μιλιανῶν λεγῶν, καὶ ἀν παροργίσητε κανένας Αἰρεονόμου θέλαι σᾶς τὰ θέσαι ἀκόμη μακρύτερα, ὥς εἴ τις ἀπόδεσις τῆς Ήλίας ἀπὸ τῆς Κρόνου, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ πλέον ἀπώτερος Πλανήτης, εἶσαι ὅχι περισσότερον ἀπὸ τριακόσια τριάντα μιλίανια λέγας, - εἶναι χεδὸν ἔδει παραβαλλομένη ὥστε πρὸς τὴν ἀπόδισιν τῆς Ήλίας ἡ τῆς Γῆς ἀπὸ τῶν Αἰπλανῶν Αἰρών, ὅθεν ὅτε ἀναλαμβάνει τὸν κόπον νὰ τὴν ἀναμετρήσῃ. Τὸ φῶς ὅμως αὐτῶν τῶν Αἰπλανῶν Αἰρών, καθὼς τὸ βλέπετε εἶναι γόσον ζωηρὸν καὶ ἀρκετὰ λαμπρὸν, εἰς τρόπον ὅπερ ἀν τὸ ἔδειχοντο ἀπὸ τὸν Ήλίον; ἐπρεπε πρῶτου νὰ τὸ δεχθεῖ πολλὰ ἔξιθεν μένον ὕσερον ἀπὸ μίαν τοσαύτην φρικώδη δίοδον, ἐπομένως ἐπρεπε διὰ μιᾶς ἀντανακλάσεως, ἡ ὅποια ἦθελε τὸ ἔξατο-

νήσῃ ἀκόμι πολὺ περισσότερου, νὰ μᾶς
τὸ ἀντεπιέλλον ἀπὸ τὴν Ἰδίαν ἐκάνῃ
ἀπόσασιν. Ἀρχῆτον ἀδύνατου ἐν φῶς
ὅπερ ἔθελε δοκιμάσῃ ἀντανάκλασιν καὶ
κάμη δύω φορεῖς ἐνα τοιχτον ἀπέραιντον
δρόμον, νὰ εἴχῃ αὐτὴν τὴν δύναμιν, αὐ-
τὴν τὴν ζωηρότητα καὶ λαμπρότητα ὁ-
περ ἔχει τὸ φῶς τῶν Απλανῶν Αἰγαίων.
Ιδὼ λοιπὸν τὰ Απλανῆ Αἴγαρα φωτεινὰ
αὐτὰ καθ' ἓαυτὰ, καὶ ὅλα ἐνὶ λόγῳ
τόσοι Ήλιοι.

Νὰ μὴν ἀπατῶμαι τάχα, ἀπεν ἡ
Μαρκέζα, ἡ προβλέπω ὅρθῶς περ ἔχας
σκοπὸν νὰ μὲ ὄδηγήσῃς; „ μοὶ φαίνεται
„ πῶς μέλεις νὰ μ' ἀπῆς, ὅτι τὰ Α-
„ πλανῆ Αἴγαρα ἔναι τόσοι Ήλιοι, ἀλ-
„ λὰ μὴν ὁ ἐδικός μας Ήλιος ἔναι τὸ
„ κέντρον μιᾶς Δίνης ὅπερ περιερέφεται
„ περὶ αὐτὸν, διατί ἀρχη κάθε Απλανές
„ Αἴγαρον νὰ μὴν ἔναι ἐπίσης τὸ κέντρον

μιᾶς

„ μιᾶς Δίνης, ἡ ὅποια θέλει ἔχει μίαν
 „ κίνησιν περὶ αὐτό; ὁ ἐδικός μας Ή-
 „ λιος ἔχει Πλανήτας ὃπερ τὰς φωτίζει,
 „ διατί ἄρα κάθε Αἴρανες Αἴρον τὰ
 „ μὴν ἔχει καὶ αὐτὸ τὰς ίδιας Πλανή-
 „ τας ὃπερ τὰς φωτίζει καὶ ἐκεῖνο ἐπίσης;
 ἔγω δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σᾶς ἀποκριθῶ,
 τὴν ἄπα, ἀμὴ ἐκεῖνο ὃπερ ἀπεκρίθη ὁ
 Φαῖδρος ἐς τὸν Αἰνωνὰ ὅτι αὐτὸς ἔφας.

Μὰ ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέζα, ίδε τὸ πᾶν
 τόσου μέγα ὃπερ χάνομαι μέσα εἰς αὐ-
 τὸ, καὶ δὲν ξενύρω πλέον περιέμαι, ἡ
 μᾶλλον εἶμαι πλέον ἔνας ἔδεν. Καὶ τί
 λοιπόν! τὸ Πᾶν ὅλον θὲ νὰ εἴναι διηρι-
 μένον εἰς Δίνας διασκορπισμένας συγκε-
 χυμένως, καὶ ἐρρίψιμένας τῇδε κάκεσε
 ἡ μία μεταξὺ τῆς ἄλλης; κάθε Αἴρα-
 νες Αἴρον θὲ νὰ εἴναι τὸ κέντρον μιᾶς
 Δίνης, οἵσως τόσοι μεγάλης ὅσου εἴναι
 ἐκείνη εἰς τὴν ὅποιαν εἴμενα ἡμεῖς. Ο-

λη αὐτὴ ἡ ἀπειρος ἔκτασις ὅπερ συμπεριλαμβάνει τὸν Ήλιόν μας καὶ τὰς Πλανήτας μας οὐκ εἶναι μόνου μία σμικροτάτη μερὶς τῷ παντός; τόσαι αὖλαι τοιαῦται ἔκτασεις, ὅσα καὶ Αἴρα Αἴπλανῆ; τότο ἐκδροῦ τὸν νῦν με, θορυβοῦ τὸν λογισμόν με, ἐκπτοῦ τὴν διάνοιαν με, καὶ ὅλως ὅλη φρίκη συνέχομαι! ἐμένα δὲ πάλιν, τὴν ἀπεκρίθην, αὐτὸ μὲ εὐχαριστῶ, αὐτὸ μὲ ἀναπταύει, καὶ ὅλως δι' ὅλη μὲ καθηδύνει. Εἴπειδη καὶ ὅταν ὁ Οὐρανὸς ἦτον μόνου καὶ μόνου αὐτὴ ἡ κυανὴ καμάρα, εἰς τὴν ὅποιαν ἦτον καρφωμένα τὰ Αἴρα, τὸ πᾶν μὲ ἐφαίνετο πολλὰ μικρὸν καὶ σενὸν, ὥστε αἰδάνυμαν τὸν ἑαυτόν με τρόπον τινὲς σενοχωρημένον. Τώρας ὅμως ὅπερ ἐδωκαν ἐπ' αἴπειρον περισσοτέραν ἔκτασιν, καὶ βάθος εἰς αὐτὴν τὴν καμάραν, διοιδάζοντές την εἰς χίλιας χιλιάδες Δικαῖας μὲ φαίνεται ὅτι ἀναπνέω μὲ περιστοτε-

σοτέρων ἐλευθερίων, καὶ ὅτι ἄμφι ἂς ἐγνα
άέρα πλέον ἔκτεταμένου, καὶ ἀναμ-
φιβόλως τὸ πᾶν ἔχει τώρα κανὸν ὅλω
μίαν ἐνδεξοτέρων μεγαλοπρέπαιν. Ή
φύσις ὅταν τὸ περίγαγε δὲν ἀκριβολο-
γήσῃ εἰδέν, ἀλλὰ μὲν ἄκρων πολυτέλεων
διεσκόρπισε τόσην διάφλεων πλάτες ἀ-
ξίων τωόντι τῇ ἑαυτῇ της. Οὐδεν κανέ-
ναι ἄλλο δὲν ἔναι τόσου τερπνὸν καὶ ω-
ραῖον, ὃσου ἔναι τὸ νὰ θεάται τινὰς αὐ-
τὰς τὰς ἀναριθμήτες Δίνας, τῶν ὅποιων
τὸ μεσαίτατον ἐπέχει ἔνας ίδιαίτερος
Ηλιός, ὁ ὅποιος περιδινῇ περὶ αὐτὸν τὰς
κανὸν αὐτὸν Πλανήτας. Οἱ κάτοικοι
λοιπὸν κάνε Πλανήτες μιᾶς ἐκάτης ἀπ'
αὐτὰς τὰς ἀπάρδες Δίνας βλέπεν μὲν
πανταχόνευ τὰς Ηλίας ὅπῃ ἔναι εἴς
τὰς ἄλλας Δίνας, ἀπὸ τὰς ὅποις ἔναι
περικυκλωμένοι, δὲν ἥμπορεν ὅμως νὰ
θέων καὶ τὰς Πλανήτας τῶν ἄλλων συζη-
μάτων, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ νὰ ἔχουν μόνου

εν ἀσθενεῖς φῶς δαυαισμένον ἀπὸ τὸν Ήλιόν τας δὲν ἡμπορεῖν νὰ τὸ ἀπωνεῖσι ποσῶς περαιτέρω ἀπὸ τὸν ίδιόν τας κόσμου.

Moi παραχύνας, ἀπεν ἡ Μαρκέζα;
ἔνα εἴδος προσόψεως τόσου ἐκτεταμένης ὅπερ ὄφασις δὲν δύναται νὰ φάσῃ τὴν αἰρην της. Οὐδεν κατὰ πρῶτου βλέπω εὐχρινέσσατε τὰς κατοίκις τῆς Γῆς, ἐπειτα μὲ κάμνεις νὰ θῶ τὰς κατοίκις τῆς Σελήνης, καὶ τῶν ἄλλων Πλανητῶν τῆς ἐδικῆς μας Δίνης πολλὰ καθαρὰ κατ' ἀλήσιαν, ὀλιγώτερον ὄμως ἀπ' ὅσου βλέπω τὰς κατοίκις τῆς Γῆς. Μετ' ἐκάνυες δὲ ἐπέρχονται οἱ κάτοικοι τῶν Πλανητῶν ὅπερ ἔναι εἰς τὰς ἄλλας Δίνας, οἱ ὅποιοι δὲ ὅμολογῷ, ὅτι ἔναι ὄλως δι' ὅλες καταβυνισμένοι μέσα εἰς τὰ ἀπέραντα βάθη τῆς ἐκτάνσεως, ὥς ε ὅσου καὶ ἀν παχύσω μὲ ὄλας με τὰς δυνάμεις νὰ τὰς θῶ,

έναιι ἀδύνατου νὰ ἥμπορέσω καῖν νὰ τὰς παρατηρήσω· μὰ καὶ τῷντι, δὲν ἔξθενται χεδὸν ἀπ' αὐτὴν μόνου τὴν ἔκφρασιν **τὴν ἴδιαν**, τὴν ὅποίκιν εἶσαι **ὑποχρεωμένος** νὰ μεταχειριῶθαι; ὅμιλῶντας περὶ αὐτῶν; ἐπεδὴ καὶ ἀφεύκτως πρέπει νὰ τὰς ὄνομάσγις οἰκτοίκιες **ἐνὸς τῶν Πλανητῶν** μιᾶς ἀπ' ἔκεινας **τὰς Δίνας**, τῶν ὅποίων ὁ ὀριζμὸς έναιι ἀπιρος. Ή μᾶς τὰς ἴδιες τέλος πάντων, εἰς τὰς ὅποίκις αὐτὴ ἡ ἴδια ἔκφρασις ἀρμόζει, ὅμολόγησαι ὅτι δὲν θέλαις δυνηθῆ χεδὸν νὰ μᾶς διαχρίνῃς πλέον μεταξὺ τῶν τόσων ἀναριθμήτων κόσμων· ὅπεν ὅσου τὸ κατ' ἐμὲ σὲ λέγω, ὅτι ἀρχισα νὰ βλέπω τὴν Γῆν μᾶς τόσου φρικωδέσαται μικρὴν, ὅπε δὲν πιεύω νὰ ἔχω εἰς τὸ ἔξῆς καμμίνιν προσπάθειαν διὰ κανένα πρᾶγμα. Καὶ βέβαια τὸ νὰ ἔχῃ τινὰς τόσην ἔφεσιν καὶ ζέσιν δὲ νὰ μεγαλυνθῇ,

τὸ νὰ χηματίζῃ σκοπὸς ἐπὶ σκοπῶν, καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ τόσυς ἀπλέτυς καμάτυς, καὶ ἀδιαχόπτυς κόπτυς, προέρχεται ἀπὸ τῆς ὅτι δὲν γνωρίζει τὰς Δίνας. ἔγὼ ὅμως σοχάζομαι ὅτι ἡ ἐδική με ἀμέλαια ἀναμφιβόλως ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰς νέας με μαθήσαις, διατὰν μὲ ἐλέγξῃ τινὰς ὅτι φέρομαι εἰς ὅλα μὲ ἄκραιν ἀδιαφορίαν καὶ ἀπάνθεαν, θέλω τὸν ἀποκριθῆ. Αὐχ! καὶ αὕτη ξευρεῖς τί ἔστι τὰ Αὐπλανῆ Αὔρα! πρέπει λοιπὸν τὴν ἀπεκρίσην, νὰ μὴν τὸ ξευρεν ὁ μέγας Αὐλέξανδρος, ἐπαδή καὶ ἔνας κάποιος Συγγραφεὺς, ὁ ὅποιος σέργει ὅτι ἡ Σελήνη νὰ εἴναι κατοικημένη, λέγει πολλὰ ἀποφαντικῶς ὅτι ἥτου ἀδύνατου ὁ Αὐριστέλης νὰ μὴν εἴχε τοιαύτην ὀρθήν δόξαν (πῶς εἴναι τρόπος μία ἀλήθεια νὰ διαφύγῃ, ἢ νὰ λανθάσῃ τὸν Αὐριστέλην;) δὲν ἡδελησεν ὅμως νὰ τὴν ἀπῇ ποτὲ, φοβά-

μενος νὰ μὴ λυπήσῃ τὸν Αὐλέξανδρον, ὃ ὅποῖς ἦθελε πέσῃ εἰς ἀπελπισίαν βλέπωντας ἔνα κόσμον τὸν ὅποιον δὲν ἥμπορεῖ νὰ υφεύσῃ. Μὲ ὅρθότερου ἄρχ λόγου ἦθελε τὸν ἀποκρύψη τινὰς τὰς Δίνας τῶν Απλανῶν Αἰδών, αὖν τὰς ἀχαν γυναιρίσῃ τότε, ἐπεδὴ καὶ αὐτὸς ἦτον ἔνας τρόπος μὲ τὸν ὅποιον πολλὰ ἀχαμνὰ ἦθελεν εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Αὐλέξανδρον ἐκεῖνος ὅπερ ἦθελε τὸν ὅμιλόσῃ περὶ αὐτῶν. Εἶγὼ ὅμως ὅπερ τὰς γυναιρίζω, πολλὰ λυπέμαι ὅπερ δὲν ἥμπορῶ νὰ πορισθῶ καμμίαν ὡφέλειαν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπίγνωσιν ὅπερ ἔχω, ἐπεδὴ καὶ μόλις θεραπεύειν τὸ πολὺ πολὺ κατὰ τὸν λόγον σας τὴν φιλοτιμίαν καὶ ἀνησυχίαν, καὶ ἐγὼ, χάρις τῷ θεῷ, ἀπ' αὐτὰς τὰς ἀρρώστιας δὲν ἔχω καμμίαν, ἐκτὸς μόνου ὅλιγην ἀδένειαν διὰ κάτε ώραιῶν, καὶ ἵδης αὐτὸς ἔναι τὸ πάνος με, εἰς τὸ ὅποιον δὲν πιεύω νὰ δύ-

υκνηται πολὺ πρᾶγμα αἱ Δῆναι. Διατὶ, οἱ ἄλλοι κόσμοι σᾶς ἀποκαταζήνεν μὲν τῶν τὸν κόσμου πολλὰ μικρὸν, δὲν χαλνᾶν ὅμικως ποσῖς καὶ τὰ ὥραιά μάτιχ, οὐτε μεταβάλλεν ἐν εὔμορφον ζόμιχ, ἀλλ' ἐς τὸ πᾶσμα ὅλων τῶν ἐνδέχεμένων κόσμων αὗτὸ τὸ καλὸς ἀξίζει πάντοτε τὴν τιμήν τε.

Πολλὰ παράδοξον πρᾶγμα ἔναι τῇ ἀληθείᾳ ὁ ἔρως, ἀπειρίνη ἡ Μαρκέζα γελεῖσα· ἀπὸ ὅλα γλυτώνει πολλὰ εὔκολα, καὶ δὲν ἔναι σύγημα ὅπῃ νὰ ἥμπορέσῃ νὰ τὸν βλάψῃ· μὰ ἀπέ μοι ὄσαύτως ἐλεύθερα τὸ σύγημά σε αὗτὸ ἔναι τῷντι ἀληθινόν; μή με ὑποκρύπτῃς τίποτες, καὶ ἐγὼ σὲ ὑπόχομαι νὰ φυλάξω τὸ μυσικὸν ἀνεπιβλευτον, ἐπιδὴ καὶ μὲ φαίνεται ὅτι ἐπιζηρίζεται μόνου καὶ μόνου εἰς μίαν μικρὰν ἀναλογίαν πολλὰ ἀπλῆν, καὶ ἔχει μόνην βά-

σιν τὸ, ὅτως ἀρμόζει· διατὶ, λόγῳ χάριν, ἐν Αὐτοῦ τοῦ οὐρανῷ εἶναι αὐτὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν φωτεινὸν κανόνην καὶ τὸν Ἡλίον, πρέπει ἀκολουθῶς μὲν εἶναι κανόνην καὶ τὸν Ἡλίον τὸν κέντρον, καὶ ἡ ψυχὴ ἐνὸς κόσμῳ, καὶ νὰ ἔχῃ ἐπίσης Πλανήτας ὃπερ νὰ περιερέφωνται περὶ αὐτό· μὰ τάχα τότε εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον, καὶ ἀπαραιτήτως ἀφευκτον; Αὐτόσετε κερά με, τὴν ἀπεκρίσην, ἐπειδὴ καὶ ἡμῖς ἔμενα ἐξ διάνεσιν νὰ ἀνακατώνωμεν πάντοτε τρέλας ἐρωτικὰς ἐξ τὰς πλέον σπαδείας μας διμιλίας, τὰ συμπερίσματα τῆς μαθηματικῆς πρέπει νὰ ἴξεν ρηγτε ὅτι εἶναι ἀπαράλλακτα ὥστα τὸν ἔρωτα. Κανόνης δὲν ἥμπορετε νὰ χαρίσετε τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα ἐξ ἓνα ἐραστὴν, χωρὶς νὰ χρειασθῇ μετ' ἧπολὺ ὕζερον νὰ τὸν χαρίσετε καὶ ἄλλο τι περισσότερον, καὶ τέλος πάντων αὗτὸν νὰ προχωρήσῃ πολλὰ μακρὰ, καὶ

τὰ τὸν αὐτὸν λόγον, εὑπὸς ὅπερ δόσετε
εἰς ἓνα μαθηματικὸν τὴν παραμικροτέ-
ραν ἀρχὴν, ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σᾶς εὐ-
γάλη ἀπ' ἐκάνυν ἔνα συμπέρασμα, τὸ
ὅποῖον ἀφεύκτως πρέπει νὰ τὸ δώσετε,
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸ συμπέρασμα ἀκολέ-
ψως πορίζεται ἄλλο, καὶ τέλος πάντων
σᾶς πηγαίνει ἀκεσίως τόσον μακρὰ, ὅ-
περ μόλις ἥμπορεῖτε νὰ τὸν πιστεύσετε·
ῶσαν ὅπερ αὐτὰ τὰ δύω εἴδη τῶν ἀνθρώ-
πων πέρυν πάντοτε περισσότερον ἀπ'
ὅσον τοῖς δίδυν. Βέβαια ζέργετε, ὅτι
ὅταν δύω πράγματα εἶναι κανόλας ὅμοια
κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα, ἥμπορῶν νὰ
τὰ ὑποθέσω παρόμοια καὶ κατὰ πάντα
τὰ μὴ φαινόμενα, ἀντὶ ἄλλως δὲν παρεγ-
χωρεῖ κανένας ἐμπόδιον. ἐκ τότε ἐγὼ
ἐσυμπέρανε ότι ἡ Σελήνη εἶναι κατοι-
κημένη, μὲ τὸ νὰ ὅμοιάζῃ μὲ τὴν Γῆν,
καὶ ἐφεξῆς ότι εἶναι κατοικημένοι οἱ ἄλ-
λοι Πλανῆται, μὲ τὸ νὰ ὅμοιάζουν μὲ

τὴν Σελήνην. Εὑρίσκω λοιπὸν ὅτι τὰ
Ἄπλανῆ Αἴροις ὁμοιάζει μὲ τὸν Ήλιόν
μας, ὃντεν ἀποδίδω καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὅσα
κατηγορεῖται ἐπὶ τὸν Ήλιον. Αἴροις
διὰ νὰ προχωρήσῃτε ἕως εἰς αὐτὸν εἶδε
ἐκ πρώτης ἀρχῆς καθυποχρεωμένη, εἰς
τρόπου ὃπερ δὲν ἤμπορεῖτε νὰ ὀπισθοδρο-
μήσετε, ἀλλὰ πρέπει μὲ ἄκραν εὔχα-
ρισίαν νὰ καθυποβληθῆτε εἰς τὴν ἀ-
παραιτήτως ἀπαιτημένην αὐτὴν πρόο-
δου. Μὰ, ἐπειν ἡ Μαριέζα, κατὰ τὸν
τρόπου τῆς τοιαύτης παρομοιώσεως ὃπερ
ὑποθέτεις ὡς βάσιν μεταξὺ τῶν Αἴπλα-
νῶν Αἴρων καὶ τῆς Ήλίου, πρέπει καὶ οἱ
κάτοικοι μιᾶς ἀλλης μεγάλης Δίνης νὰ
βλέπουν τὸν Ήλιόν μας ὥστε ἐνα μι-
κρὸν Αἴπλανες Αἴροι, τὸ ὅποιον φαί-
νεται εἰς αὐτὰς μόνους εἰς τὸ διάζημα τῶν
υγκτῶν τας.

Αὐτὸς ἔναι τοῖς πάσης ἀμφιβολίες, τὴν ἀπεκρίσην, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ήλιός μας ἔναι τόσου πλησίου εἰς ἡμᾶς κατὰ σύγκρισιν τῆς ἀποσάσεως τῶν ἄλλων Ήλίων ὅπερ ἔναι εἰς τὰς ἄλλας Δίνας, ὅπερ τὸ φῶς τοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπέρρως περισσότερον δρασηρότητα καὶ δύναμιν εἰς τὰ μάτια μας ἀπὸ τὸ φῶς ἐκάνων. Ήμᾶς λοιπὸν ὅταν βλέπωμεν τὸν Ήλιόν μας, δὲν βλέπομεν ἄλλου εἴμη μόνον ἐκεῖνου, καὶ τὰς λοιπὰς ὅλες τὰς ἀποσβύναι, εἰς μίαν ἄλλην ὅμως μεγάλην Δίνην, ἔναι ἄλλος Ήλιος ὅπερ αὐδεντεύει ἐν αὐτῇ, καὶ ἀποσβύναι ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος τὸν ἔδικόν μας, ὁ ὅποιος ἐκεῖ φαίνεται μόνου τὴν υὔκτα μαζή μὲ τὰς λοιπὰς ἄλλας ξένιες Ήλίες, ἥγεν τὰ Απλανῆ Αἶρα· καὶ ἐπομένως τὸν καρφώνυν καὶ ἐκεῖνοι μαζή μὲ τὰ ἐπίλοιπα Αἶρα εἰς αὐτὴν τὴν μεγάλην καμάραν τῷ ὕρων, ἐκλαμβάνοντές τον ὡς μέρος καμμιᾶς.

ἀρκτα, ἥ καινενὸς ταύρου. Οὐδὲν δὲ διὰ τὰς Πλανήτας ὅπῃ περιερέφουνται περὶ αὐτὸν, τὴν Γῆν μας λόγος χάριν, μὲ τὸ νὰ μὴν τὰς βλέπων παντελῶς ἀπὸ τόσου μάκρος, οὔτε τὰς σοχάζουνται καὖν, οὔτε περνᾷ τέλος πάντων ἀπὸ τὸν υἱὸν τὰς πῶς ὑπάρχειν. Οὐδενὶ ὅλοι οἱ Ήλιοί εἰναι Ήλιοι τῆς ἡμέρας ἔκαστος ἐξ τῆς Δίνην ὅπῃ εἶναι τοποθετημένος, καὶ Ήλιοι τῆς νυκτὸς διὰ τὰς ἄλλας ξένας Δίνας, καὶ ὡς πρὸς τὸν ίδιον κόσμον τε ἔκαστος εἶναι μοναδικὸς ἐξ τὸ ἄδός τε, πανταχῷ ὅμως ἄλλαχῇ συντελεῖ μόνου ἐξ τὸ νὰ πολυπλασιάζῃ τὸν ἀριθμόν. Μὰ δὲν πρέπει ὡς τόσον, μοί ἔπειν, οἱ κόσμοι, ἐναυτίου ὅλης αὐτῆς τῆς ὁμοιότητος, νὰ διαφέρουν πρὸς ἄλλήλας κατὰ μυρία ἄλλα πράγματα; Ὅσαν ὅπῃ μία βάσις ὁμοιώσεως δὲν λάπει ἀπὸ τῷ νὰ ἐπιφέρῃ ἀπάρες ἄλλας διαφοράς.